

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: I. V., narozený „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2018, č. j. CPR-2057-5/ČJ-2018-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2018, č. j. CPR-2057-5/ČJ-2018-930310-V240, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 11. 2017, č. j. KRPU-203812-28/ČJ-2017-040022-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že primárním pochybením celého procesu a správního orgánu I. stupně je nenáležitě zjištění skutečného stavu věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce dále podotkl, že správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomenul zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, kdy např. považoval za vhodné vyslechnout oprávněné osoby subjektů zainteresovaných na jeho pracovní činnosti. Žalobce rovněž namítl porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, spočívajícího v tom, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Dále žalobce uvedl nedostatečný přezkum a posouzení svých odvolacích námitek žalovaným, zejména ve vztahu k posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění v poměru k soukromému a rodinnému životu žalobce a rovněž s ohledem na zásady proporcionality a právní jistoty. Pokud jde o posouzení soukromého a rodinného života, žalobce namítl, že neměl možnost se ke všem podstatným skutečnostem vyjádřit, správní orgány se nevypořádaly s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce, hodnocení bylo provedeno pouze formalisticky bez přihlédnutí ke konkrétní situaci žalobce a je nepřezkoumatelné, neboť rodinné zázemí na území domovského státu nebylo řádně zjišťováno. Žalobce dále zdůraznil, že měl platné pobytové oprávnění na území Polska, které mu umožňuje výkon zaměstnání. Žalobce pro výkon své činnosti na území České republiky nepotřeboval povolení k zaměstnání, neboť sem byl vyslán zahraničním zaměstnavatelem v souladu se zásadou volného pohybu služeb a evropskou legislativou, aby splnil zakázku pro českého zadavatele. Žalobce dále poukázal na fakt, že je pouhým zaměstnancem, prostým dělníkem práva neznalým, který si nevybírá, kde bude působit, a který se musí řídit pokyny svého zaměstnavatele. Je navíc otázkou, jestli žalobce rozuměl uzavřeným smlouvám, když ty byly sepsány v češtině a polštině. Žalobce neměl žádnou možnost svou situaci ovlivnit, neměl jakékoliv ponětí o tom, že se mělo jednat o nelegální činnost, když měl všechny formální náležitosti v pořádku a jeho činnost byla ohlášena českým úřadům. Rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce přijde i o možnost pobytu na území Polska a znemožní mu jeho obstarání v budoucnu. V tomto ohledu proto správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce, když je bez významu, že v současné době již povolení k pobytu na území Polska nevlastní. Dle žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění postrádá účelnost, neboť po zahájení správního řízení opustil území České republiky, aby se nevystavoval dalšímu postihu, vyhoštění je proto nadbytečné, když cíle tohoto opatření již bylo dosaženo a ochrana zájmů společnosti jej nevyžaduje. Dále žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil hrozbu nebezpečí vážné újmy při návratu do domovského státu, zvláště když má žalobce reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt. Žalobce nesouhlasil ani s vyměřením doby zákazu pobytu, když jednak namítl, že nebyla přezkoumatelně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdůvodněna a jednak, že je nepřiměřená ve vztahu k délce doby, která uplynula od začátku správního řízení, které se vede více než jeden rok.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedla, že v rámci předcházejícího řízení o vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. S ohledem na žalobní námitky má žalovaná za to, že se zcela a dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce, a to včetně otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, a neshledala žádné jejich porušení, a proto navrhla zamítnutí žaloby

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce nevyjádřil s vyřízením věci bez jednání v zákonem stanovené lhůtě svůj nesouhlas, ačkoliv o tom byl poučen ve výzvě zaslané mu soudem, a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 16. 10. 2017 v 9:45 hod. kontrolován policejní hlídkou v areálu Masarykovy nemocnice o. z. v Ústí nad Labem, Sociální péče 3316/12A, při pracovní činnosti – demolici střešního pláště na budově D2. Při pobytové kontrole bylo lustrací v informačních systémech Policie České republiky zjištěno, že žalobce není držitelem povolení k pobytu za účelem zaměstnání na území České republiky a nebylo mu uděleno povolení k zaměstnání, které je vyžadováno dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Na základě této skutečnosti byl žalobce v 10:20 hod. zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortován na služebnu Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem.
7. Téhož dne byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku, v němž uvedl, že dne 28. 7. 2017 přicestoval z Ukrajiny přes Slovensko až do Prahy, odkud pokračoval na ubytovnu v Jirkově. Do České republiky přicestoval, aby pracoval pro společnost IRGON - EXPO, která měla uzavřenou smlouvu s polskou společností. V Polsku byl v roce 2016 na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

víza a pracoval tam čtyři a půl měsíce jako dělník na stavbě, od příjezdu do České republiky ale nevycestoval. V Jirkově pracoval na rodinném domě asi měsíc a půl, a poté necelý měsíc pracoval v nemocnici, kde ho policie kontrolovala. Polské vízum si nechal vystavit proto, že není možné získat české pracovní vízum, na základě kterého by mohl pracovat v České republice. Na vízum platné od 25. 7. 2017 nikdy v Polsku nebyl. Jméno polské společnosti nezná, jen ho zajímalo, aby dostával výplatu. Již při cestě z Ukrajiny věděl, že nebude pracovat v Polsku a ani tam pracovat nechtěl, práci měl zajištěnu v České republice. Na pracovišti, kde byl kontrolován, mu zadával pracovní úkoly stavbyvedoucí společnosti METALL QUATRO pan J., on byl jeho nadřízeným, prováděl kontrolu jeho práce, stanovil mu pracovní dobu a vedl docházku do práce. Za provedenou práci měl dostat zaplacen od polské společnosti, kterou nezná, 4 100 zlotých. Pro práci v České republice ani v jiném členském státě nemá povolení, má pouze dokumenty, které předložil při kontrole, v Polsku měl povolení za účelem zaměstnání, ale to mu už skončilo. Má cestovní příkaz o vyslání na služební cestu ke společnosti IRGON - EXPO. V České republice nemá žádné blízké osoby, nemá zde majetek a nemá k České republice žádné společenské a kulturní vazby. Celá jeho rodina žije na Ukrajině, žijí tam i jeho rodiče, manželka s dětmi a vnuky. Nejsou žádné důvody, proč by se nemohl na Ukrajinu vrátit, chce se tam vrátit, ale v současné době nemá dostatek finančních prostředků, aby si mohl zajistit přepravní doklady. Vyhoštění bude mít vliv na jeho soukromý a rodinný život v podobě finančního dopadu, jiné následky to mít nebude. Závěrem žalobce také uvedl, že nechce být při ústních jednáních přítomen.

8. Následně dne 28. 11. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, které bylo dne 25. 7. 2018 napadeným rozhodnutím žalované potvrzeno.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
11. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
12. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
13. Podle ustanovení § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nestanoví jinak. Podle odst. 2 téhož ustanovení může být cizinec dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle odst. 4 téhož ustanovení se povolení k zaměstnání vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.

14. Podle ustanovení § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti platí, je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1).
15. Podle ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou, kterou žalobce vyjádřil nesouhlas s právními závěry žalované, když tvrdil, že nepotřeboval k pracovní činnosti na území České republiky povolení, jelikož měl pobytové oprávnění na území Polska a byl polským zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu na území jiného členského státu. Žalobce přitom poukázal na to, že požadavek na vystavení pracovního povolení by byl v rozporu s principem volného pohybu služeb. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
17. Pro posouzení uvedené námítky musel soud vyhodnotit, zda činnost, kterou žalobce na území České republiky vykonával, je třeba považovat za výkon zaměstnání bez příslušného povolení. Žalobce nijak nepopíral, že vykonával na území České republiky práci, která měla znaky závislé činnosti, z jeho argumentace nicméně vyplývá, že se má na jeho případ aplikovat výjimka uvedená v ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, dle které si jako cizinec vyslaný svým zaměstnavatelem usazeným na území jiného členského státu nemusel obstarat předmětné pracovní povolení.
18. Problematikou vysílání pracovníků z třetích zemí na území členských států se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, v němž vyslovil, že: „... § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svojí hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.“
19. Z citovaného rozhodnutí vyplývá, že uvedená výjimka není absolutní a je tudíž při rozhodování o její aplikaci nutné přihlídnout k tomu, zda jsou splněny výše naznačené podmínky. V nyní projednávaném případě žalobce uzavřel dohodu o pracovní činnosti s polskou společností POLFIZ SP. Z P. O (dále též jen „zaměstnavatel“), která jej vyslala na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

služební cestu do České republiky za společností IRGON - EXPO. Soud považuje za rozhodné, že žalobce v souvislosti s uzavřením uvedené smlouvy vůbec necestoval do Polska, když všechny dokumenty, které správnímu orgánu předložil, podepsal na území České republiky. Jeho záměrem bylo od počátku jeho pobytu na území České republiky pracovat pouze zde a nikoliv v Polsku. Žalobce pro svého zaměstnavatele nepracoval na žádné zakázce pro českého dodavatele, když naopak tvrdil, že pracoval jen pro společnost IRGON - EXPO. Osobou, která nad žalobcem vykonávala dohled, zadávala pracovní úkoly, stanovovala pracovní dobu, zapisovala docházku a vykonávala funkci nadřízeného, byl stavbyvedoucí společnosti METALL QUATRO, tedy společnosti, která neměla z pohledu převádění žalobce k jinému zaměstnavateli uzavřenou žádnou smlouvu se společností POLFIZ SP. Z P. O ani se společností IRGON - EXPO.

20. Na základě uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že vztahy mezi žalobcem a zainteresovanými subjekty svědčí o jisté formě agenturního zaměstnávání, která je z pohledu ochrany domácího pracovního trhu nežádoucí. V případě žalobce totiž zjevně nešlo o případ dočasněho vyslání pracovníka za účelem provedení zakázky jeho zaměstnavatele a ani o případ poskytnutí pracovní síly s podmínkou výkonu provozování hlavní činnosti na území členského státu sídla zaměstnavatele. Za těchto okolností nelze než uzavřít, že výjimka uvedená v ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na žalobce nevztahovala, a proto byl povinen si příslušné pracovní povolení pro zaměstnání na území České republiky obstarat.
21. Vzhledem k výše uvedenému soud nepřisvědčil ani námitce žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl být dle jeho názoru doplněn důkazy k objasnění vztahů mezi jednotlivými zainteresovanými subjekty. Zjištěný skutkový stav byl naopak zjištěn v dostatečném rozsahu, kdy z okolností případu a zejména výpovědi samotného žalobce nevyplynula nutnost obstarání dalších podkladů pro vydání rozhodnutí.
22. Žalobce dále vznesl námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, která by mohla mít vliv na rozhodnutí o správním vyhoštění.
23. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 - 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 - 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
25. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012 - 22, www.nssoud.cz, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
26. Soud po prostudování správního spisu zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu shora uvedených kritérií a zjistil následující skutečnosti.
27. Žalobce do protokolu o výsledku k otázce rodinných vazeb a jiných citových vazeb k osobám žijícím na území České republiky uvedl, že zde žádné takové nemá a celá jeho rodina bydlí na Ukrajině. Obdobně odpověděl i na otázku společenských a kulturních vazeb na území České republiky, kdy správnímu orgánu sdělil, že žádné nemá. K přímé otázce, zda by jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie znamenalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života, odpověděl, že to bude mít pouze finanční dopad. Dále uvedl, že v návratu na Ukrajinu mu nic nebrání a chce se tam vrátit. Lustrací v informačních systémech bylo dále zjištěno, že žalobce byl již v minulosti z území České republiky vyhoštěn a byl mu uložen zákaz pobytu, což žalobce při výsledku potvrdil a dodal, že to bylo z důvodu práce bez povolení k zaměstnání. Vzhledem k tvrzení žalobce, že nedlouho po zahájení správního řízení opustil území České republiky, aby se vyhnul dalšímu postihu, netrval jeho poslední pobyt zde více jak několik měsíců.
28. Soud konstatuje, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, které by mohly v důsledku vyhoštění znamenat nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života, neboť celá jeho rodina žije na Ukrajině. Taktéž zde nemá ani žádné významné sociální a kulturní vazby, což je vzhledem k jeho velmi krátkému pobytu v České republice pochopitelné. Z jeho vyjádření je naopak zjevné, že silné vazby má ke svému domovskému státu, kam má v úmyslu se vrátit. Žalobce porušil veřejný pořádek tím, že pracoval na území České republiky bez příslušného pracovního povolení, tedy nelegálně. Je třeba přihlídnout i ke skutečnosti, že stejného protiprávního jednání se žalobce již v minulosti jednou dopustil, což činí jeho aktuální delikt ještě závažnějším.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Při vážení přiměřenosti správního vyhoštění soud přihlédl i k tomu, že žalobci bylo uloženo vyhoštění jen na dobu šesti měsíců, tedy na spodní hranici zákonného rozpětí, jehož horní hranice činí až 5 let. Vzhledem k tomu, že jde o vyhoštění na dobu poměrně krátkou, soud ho shledává přiměřeným, včetně odůvodnění délky vyhoštění, které je adekvátní a navazující na předchozí části odůvodnění. Vyhodnocením všech výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že uložené správní vyhoštění neznamená pro žalobce nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života.
30. Žalobce dále namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku možnosti vycestování žalobce do domovského státu, kdy poukázal na nebezpečí vážné újmy, která mu hrozí v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Svou námitku žalobce odůvodnil zejména tím, že ve správním spisu absentují podklady, na jejichž základě správní orgány dospěly ke svým závěrům. Soud k tomu uvádí, že tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě, neboť ve správním spisu jsou založeny jak závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ev. č. „X“, ze dne 27. 10. 2017, k možnosti vycestování žalobce, tak i Informace OAMP – Politická a bezpečnostní situace na Ukrajině ze dne 24. 7. 2017. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.
31. Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku, že žalobce neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci. K této námitce soud uvádí, že žalobce byl poučen ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, při jeho výsledku dne 16. 10. 2017 byla přítomna tlumočnice a jeho zástupce byl informován o možnosti nahlédnout do spisu. Za stěžejní však soud považuje skutečnost, že dne 6. 11. 2017 byl se žalobcem sepsán úřední záznam o nahlédnutí do spisu, v němž žalobce svým podpisem stvrdil, že byl se spisovým materiálem seznámen, přičemž ještě doplnil, že se k podkladům vyjádří do 10 dnů. Sám žalobce navíc výslovně při svém výsledku uvedl, že nechce být přítomen při ústním jednání, což je v přímém kontrastu s jeho nynější žalobní námitkou. Soud tak zastává názor, že procesní práva žalobce nebyla v tomto ohledu v předcházejícím správním řízení nijak porušena.
32. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení neshledal důvodnými, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované podle obsahu správního spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 2. října 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)